

14/820/2012.

kecske beadvány!
Munkahely!

MAGYAR KÖZTÁRSASÁG ALKOTMÁNYBÍRÓSÁGA

Ügyszám:

1078 / D / 2011

Érkezett:

2011 JUL 2 0.

Példány:

Kezelőiroda:

Alulírott [redacted], a csatolt meghatalmazás alapján eljáró [redacted] útján, az Alkotmánybíróságról szóló az 1989. évi XXXII. törvény 40-43. §-ai és 48. §-a alapján

alkotmányjogi panasszal

vel. H. v. 2011. máj. 25.

élünk a Fővárosi Bíróság 1.Gf.76.344/2010/4. sz. ítéletével helybenhagyott, a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 14.G.II.22.038/2010/7. sz. alatt hozott ítéletével szemben. Ez alapján, továbbá az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 22. §-a (2). bekezdésének, továbbá a T. Alkotmánybíróság Ügyrendjének megfelelőség érdekében tisztelettel

kérjük,

hogy a T. Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy az eljáró bíróságok által alkalmazott 19/2005. (IV. 22.) Fővárosi közgyűlési rendelet – az alább megjelölt, a Magyar Köztársaság Alkotmányának egyes rendelkezéseibe ütközés miatt – 41. §-a és különösen annak (2). bekezdése és 53. §-a alkotmányellenes (voltak) és az Abtv. 43. §. (4). bekezdése alapján az Abtv. 42. és 43. §-aiban meghatározott időponttól eltérően határozza meg az alkotmányellenes jogszabály hatályon kívül helyezését, illetve a fent megjelölt perünkben történő alkalmazhatóságának visszamenőleges kizártságát.

A fenti két bírósági ítélet másolati példányait tisztelettel csatoljuk, egyben bejelentjük, hogy a másodfokú jogerős ítéletet 2011. május 25-én jogi képviselőnk útján vettük át, az erre vonatkozó tértivevény másolatát szintén csatoljuk.

Az alkotmányjogi panaszunk tényállásaként az alábbiakat adjuk elő.

A [redacted] felperes (továbbiakban: felperes) keresetet terjesztett elő velünk szemben 4.310,- Ft parkolási díj és járulékai megfizetése iránt. A felperes keresetében annak jogalapjaként a 19/2005. (IV. 22.) Fővárosi közgyűlési rendeletet jelölte meg. Az első fokú bíróság marasztaló ítéletével szemben fellebbezéssel éltünk. A per során következetesen hivatkoztunk a T. Alkotmánybíróság a 148/B/2005. AB határozatára, egyben indítványoztuk, hogy az eljáró bíróságok az eljárás felfüggesztése mellett keressék meg a T. Alkotmánybíróságot az alkotmányellenes jogszabály perünkben történő alkalmazhatóságának kizárásával kapcsolatban. Ezen indítványunknak a bíróságok nem adtak helyt és érdemi, bennünket marasztaló ítéleteket hoztak. Véleményünk szerint bennünket a jogerős ítélet alapján alkotmányellenes jogszabály alkalmazása folytán olyan jogsérelem ért, amellyel szemben rendes jogorvoslattal már nem élhetünk és így kénytelenek vagyunk a T. Alkotmánybíróság eljárását kérni.

Az alkotmányjogi panaszunk érdemi indokolásaként az alábbiakat adjuk elő.

Az általunk alkotmányellenesnek tartott és a fenti perben alkalmazott rendelkezések a következők.

A Fővárosi Közgyűlés 19/2005. (IV.22.) Főv. Kgy. rendeletének 41. §. (2). bekezdése:

„(2) A várakozási övezetekben közúti várakozóhelyeken díjfizetés nélkül várakozó gépjármű tulajdonosának a (3). bekezdésben meghatározott türelmi idő letelte után várakozási díjkülönbözetet és pótdíjat kell fizetnie. Az azonos helyen várakozó gépjárműre, üzemidőben, díjfizetés nélküli várakozás miatt csak egyszer lehet várakozási díjkülönbözetet és pótdíjat kiszabni.”

A Fővárosi Közgyűlés 19/2005. (IV.22.) Főv. Kgy. rendeletének 53. §. (2). bekezdése:

„(2) A díjfizetés nélküli várakozás miatt kiszabott pótdíj mértéke:

- a) öt naptári napon belüli befizetés esetén az adott területre érvényes egyórai várakozási díj tíszerezese,
- b) öt naptári napon túli befizetés esetén az adott területre érvényes egyórai várakozási díj húszszorososa.”

2/1.

A fenti önkormányzati rendelet (továbbiakban: **Ör.**) megalkotására a közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény 15. §. (3). bekezdése (továbbiakban: **Kkt.**), továbbá a helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény 63/A. §. h) pontja (továbbiakban: **Ötv.**) alapján került sor.

Álláspontunk szerint az Ör. fenti rendelkezései a Magyar Köztársaság Alkotmányának alábbi rendelkezéseibe ütköznek:

„2. §. (1). A Magyar Köztársaság független, demokratikus, jogállam.

9. §. (1). Magyarország gazdasága olyan piacgazdaság, amelyben a köztulajdon és a magántulajdon egyenjogú és egyenlő védelemben részesül.

44/A. §. (2). A helyi képviselőtestület a feladatkörében rendeletet alkothat, amely nem lehet ellentétes a magasabb szintű jogszabállyal.”

a)

Az Alkotmány 58. §-ában rögzített helyváltoztatás szabadsága többet jelent a mozgás fizikai értelemben vett szabadságánál, a mozgásszabadság a személyi szabadság egyik megnyilvánulása, amely magában foglalja a közterületen való helyváltoztatás szabadságát is. A közlekedéssel összefüggő lényeges garanciákat, közvetlen és jelentős korlátozásokat az Alkotmány 8. §. (2). bekezdése alapján csak törvény állapíthatja meg (3/1998. (II.11.) AB határozat).

A T. Alkotmánybíróság a 148/B/2005. AB határozatában kifejtette, hogy „...a helyváltoztatás és azon belül a közlekedés szabadságának szabályozása tehát akkor alkotmányos, amennyiben gyakorlásának garanciáit, korlátozásának feltételeit, és terjedelmét törvény rendezi, a megfelelő felhatalmazás alapján megalkotott részletszabályok kiegészítő jellege mellett.”

A Kkt. értelmében az önkormányzat a közút kezelője, aki mindenki számára köteles biztosítani a tulajdonában lévő közút közlekedési célú használatát.

A közterületi parkolás a közterület közlekedési célú használata.

A T. Alkotmánybíróság más határozatában rámutatott, hogy a közhatalmi jogkörben eljáró közútkezelő önkormányzat – az alkotmányos értékek mentén – szabályszegés esetén közlekedésrendészeti intézkedés (kerékbilincs) alkalmazását írhatja elő, közlekedésrendészeti, avagy más közigazgatási hatósági jogkör gyakorlására azonban csak az arra jogszabályban feljogosított szerv jogosult, gazdasági társaság nem.

A Kkt. fent megjelölt rendelkezése csak a várakozással kapcsolatos díj és pótdíj megállapítására vonatkozó felhatalmazást rögzíti, valamint meghatározza a fizetési kötelezettség elmulasztásának esetére a szolgáltató cég által követendő eljárást. **A Kkt. az Alkotmány fenti rendelkezéseivel ellentétesen nem rendezi egyértelműen a közútkezelő személyét, csak általánosságban jelöli meg az önkormányzatot, nem ad útmutatást arra, hogy milyen módon és körben jelölheti ki a közút kezelője a várakozásra díj ellenében igénybe vehető közterületeket, és különösen a szankcióként megjelölt díj (pótdíj) jogi jellege és mértéke tekintetében sem tartalmaz rendelkezést.**

E szabályokat viszont törvény helyett az Ör., illetve a később hasonló szabályozást rögzítő újabb önkormányzati rendelet tartalmazta, amely **álláspontunk szerint ellentétes az Alkotmány fent hivatkozott rendelkezéseivel.**

b) A Kkt. és az Ötv. fenti felhatalmazó rendelkezései azon túl, hogy érintik az Alkotmány 58. §. (1). bekezdésében rögzített alapjogot, az Alkotmány 9. §. (1). bekezdésére visszavezethető szerződési szabadság jogát korlátozzák. Az Ör. rendelkezései az Alkotmány ezen rendelkezésébe ütközően korlátozták szerződési szabadságunkat azzal, hogy meghatározták az általunk igénybe vett közterület várakozási díját és különösen pótdíját. A T. Alkotmánybíróság korábbi határozataiban már megállapította, hogy „a polgári jogi jogviszony keretei közötti közszolgáltatás esetében a jogállamiság alkotmányos elve alapján az önkormányzati szabályozáson számon kérhető kötelezettség a szolgáltatás-ellenszolgáltatás egyenértékűsége. A díj mértéke nem szakadhat el a nyújtott közszolgáltatástól, azaz nem lehet önkényes.” (26/1997. AB hat., 1122/B/1996. AB hat.)

Mindebből tehát az következik, hogy a Kkt és az Ötv. fent megjelölt rendelkezései az Alkotmány 2. §. (1). bekezdésébe ütköznek. Egyrészt azért, mert a törvényi rendelkezések a fővárosi közgyűlés (önkormányzati képviselő-testületek) jogalkotási jogkörét önkényessé teszik, másrészt azért mert a felhatalmazó rendelkezések nincsenek tekintettel az önkormányzatok létező gazdasági érdekeltiségére és a fogyasztókat védeni hivatott árhatósági funkciójára. A T. Alkotmánybíróság a **148/B/2005. AB határozatában** már megállapította, hogy „a korlátok nélküli és a közszolgáltatások biztosításának speciális körülményeit figyelmen kívül hagyó felhatalmazás ellentétes az Alkotmány 2. §. (1). bekezdésével”, így mi is hivatkozunk a támadott jogszabályhelyek alkotmányellenességére.

c) A T. Alkotmánybíróság a 17/1998. (V.3.) AB határozatában egyértelműen megállapította, hogy az önkormányzat helyi közügyekben kifejezett törvényi felhatalmazás nélkül, kiegészítő jelleggel alkothat magatartási szabályokat, azok azonban nem lehetnek ellentétesek országos szintű szabályozással.

A fővárosi közgyűlés az Ör. megalkotásakor nem helyi közügyekben, hanem delegált jogkörben járt el. Ezért a felhatalmazó rendelkezések T. Alkotmánybíróság által megállapított alkotmányellenessége kihat a felhatalmazáson alapuló jogszabály alkotmányosságára is.

Ebből a szempontból tehát álláspontunk szerint az **Alkotmány 2. és 44/A. §-aiba ütközik az Ör. (a 19/2005. (IV. 22.) Fővárosi közgyűlési rendelet) 41. §. (2). bekezdése és 53. §-a és azok konkrét perben történt alkalmazása is.**

2/2.

A jelen alkotmányjogi panaszhoz csatoltuk az alkotmányjogi panasz tárgyát képező bírósági ítéletek másolatait. Azok alapján is megállapítható, hogy az ítéletekkel szemben további jogorvoslással nem élhetünk.

A perben hivatkoztunk a T. Alkotmánybíróság **148/B/2005. AB határozatára** és indítványoztuk, hogy az eljáró bíróságok az eljárás felfüggesztése mellett keressék meg a T. Alkotmánybíróságot az alkotmányellenes jogszabály perünkben történő alkalmazhatóságának kizárásával kapcsolatban.

Ezen indítványunknak a bíróságok nem adtak helyt.

A T. Alkotmánybíróság a fenti határozatával – több más jogszabály mellett – megállapította a **19/2005. (IV.22.) Főv. Kgy. rendelet** – felperes által is hivatkozott – 41. §. (2). bekezdése és 53. §-ának korábbi alkotmányellenességét és konkrét perben történő alkalmazhatóságának kizártságát.

Álláspontunk szerint az eljáró bíróságok ügyünkben a perben általuk ismertén, illetve általunk hivatkozottan még az eljárás befejezése előtt a Magyar Köztársaság Alkotmánybírósága által utólagosan **alkotmányellenesnek** nyilvánított korábbi – egyébként már hatályon kívül lévő – **jogszabályi rendelkezésekre** alapítva hozták meg határozatukat.

Az Alkotmány (1949. évi XX. törvény) **50. §. (1). bekezdése** kimondja:

„A Magyar Köztársaság bíróságai védik és biztosítják az alkotmányos rendet, a természetes személyek, a jogi személyek és a jogi személyiséggel nem rendelkező szervezetek jogait és törvényes érdekeit...”

Álláspontunk szerint a perünkben eljáró bíróságok az Alkotmány fenti rendelkezésével ellentétesen jártak el, hiszen az alkotmányos rend biztosításának kötelezettségével ellentétes az, hogy egy ismertén alkotmányellenesnek minősített jogszabályhelyre alapítottan hoztak ítéletet, különösen akkor, ha lett volna eljárásjogi lehetőség is arra az indítványunk alapján, hogy a T. Alkotmánybírósággal a konkrét ügyben felülvizsgáltassák az általuk alkalmazni kívánt jogszabályt.

Ezzel a bíróságok nem biztosították jogainkat és törvényes érdekeinket az eljárás során, hanem egyoldalúan csak a felperes jogait biztosították egy alkotmányellenes jogszabályi rendelkezés alkalmazásával. Véleményünk szerint ez **ellentétes az Alkotmány 57. §. (1). bekezdésének rendelkezésével is**.

A fenti eset is mutatja, hogy a T. Alkotmánybíróság hivatkozott határozata által is érintett jogszabályokkal kapcsolatos ügyekben **a jogbiztonság követelménye sérül**, hiszen más parkolási ügyekben is lehet tudni arról, hogy az eljáró bíróságok, nem egyszer perjogi, tehát rögtön jogerős határozattal elutasítva a peres fél alkotmánybírósági megkeresésre irányuló indítványát, figyelmen kívül hagyják T. Alkotmánybíróság határozatát és értelmezését, és ítéletüket így alkotmányellenes jogszabályokra alapítják.

Nekünk, mint a Magyar Köztársaság jogi személyként működő vállalkozásának **különösen fontos érdekünk az**, hogy egy jogszabály alkotmányossága és alkalmazhatósága során egységes bírói értelmezés és joggyakorlat alakuljon ki és ne egy alkotmányellenes jogszabály alapján kelljen fizetést teljesítenünk egy parkolási cégnek.

A fentiek alapján kérjük, hogy a T. Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszunknak megfelelő döntést hozni szíveskedjen.

Budapest, 2011. július 20.

Tisztelettel:

[Signature]

[Signature]